

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: V. P., narozený dne X
státní příslušnost X
bytem na území republiky X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2018 č. j. MV-116700-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „*prvostupňový orgán*“), ze dne 17. 8. 2018 č. j. OAM-14227-38/PP-2016 (dále též „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím, resp. rozhodnutím prvostupňového orgánu, byla podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*ZPC*“), zamítnuta žalobci jako žadateli žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podaná podle § 87b ZPC, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v ustanovení § 15a ZPC, a povolení k přechodnému pobytu na území České republiky nebylo žalobci vydáno.
2. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
3. Dne 29. 9. 2016 žadatel požádal prvostupňový orgán o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b odst. 1 ZPC (dále též „*žádost*“) za účelem „*spojení rodiny*“. V žádosti uvedl, že po vstupu na území *nepracuje*, bude bydlet v X u matky „*P. M.*“, dříve E., nar. X v „*X*“, otcem je „*P. V.*“ občan „*X*“, a matkou je „*P. M.*“, občanka „*X*“, oba bytem v X.
4. Dne 27. 10. 2016 prvostupňový orgán vyzval žadatele i jeho matku pod č. j. OAM-14227-11/PP-2016 ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy, byly odstraněny vady žádosti, jelikož

žadatel k žádosti nedoložil doklad potvrzující, že žadatel je rodinným příslušníkem občana EU podle § 87b odst. 2 ZPC v návaznosti na § 15a ZPC. K žádosti žadatel doložil toliko rodný list (ověřený opis s úředním překladem), že je synem M. V. P. a V. I. P. Jelikož účelem podané žádosti je „*spojení rodiny*“, prvostupňový orgán považoval za nutné, aby žadatel definoval a doložil relevantním dokladem, podle kterého ustanovení § 15a ZPC žádost podal, a to podle kterého konkrétního ustanovení se považuje být rodinným příslušníkem občana Evropské unie. K tomuto citoval znění ust. § 15a ZPC, znění čl. 2 bod 2, čl. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES. Dále žadatele poučil, že neodstranění podstatných vad žádosti ve stanovené lhůtě je důvodem pro zastavení řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a v případě, že žadatelem doložené doklady nebudou splňovat zákonem stanovené požadavky, bude žádost zamítnuta. Tato výzva byla žadateli doručena dne 15. 11. 2016 a jeho matce dne 14. 11. 2016.

5. Dne 10. 8. 2017 byl žadatel vyslechnut jako účastník řízení. Do protokolu uvedl, že požaduje povolení pro možnost být s rodinou, která je v ČR, na X nemůže být sám. Do ČR poprvé přijel na návštěvu za rodiči před třemi lety na maďarské vízum na tři měsíce, poté odjel si vyřídit schengenské vízum. O jiný druh pobytu na území ČR nežádal, ani o azyl. Na X studoval, je bakalářem a rozmyslí si, jestli bude dál studovat, pokud ano, chce studovat na území ČR. Na X bydlel v bytě s babičkou a dědečkem, nyní bydlí s rodiči na území ČR na shora uvedené adrese. Na území ČR brigádně pracuje v zahradnictví, ve skladu či na stavbě za 10-15 tisíc Kč. Nájem neplatí, platí jej rodiče, finančně jim nepřispívá, rodiče ho finančně podporují, dávají mu kolem 5 tis. Kč. Pokud bude na území ČR legálně pracovat, nebude na rodičích závislý. Je zdravý, samostatný, nepotřebuje péči matky. Nijak se nepodílí na chodu domácnosti.
6. Dne 10. 8. 2017 byla vyslechnuta matka žadatele. Uvedla, že žije v ČR s manželem, na X nejsou spokojeni. Syn přijel do ČR minulý rok na české vízum, od té doby je zde pořád, jen odjížděl na zkoušky, byl zde na návštěvě. Na X dostudoval, žádnou práci tam nemá, bydlel u babičky a dědy. Pak přijel na maďarské vízum a zůstal v ČR. Syn pracuje brigádně, nyní si ve skladě vydělá asi 20 tis. Kč měsíčně. Taková částka mu stačí na živobytí, a když ne, rodiče mu pomůžou, s manželem mu nepravdělně dávají cca 2 tis. Kč. Myslí si, že syn je schopen se uživit sám, není předpoklad, že by na ní byl do budoucna závislý. Syn žádnou její péči nepotřebuje, postará se o sebe sám.
7. Dne 11. 10. 2017 prvostupňový orgán doručil žadateli vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ze dne 3. 10. 2017 pod č. j. OAM-14227-30/PP-2016, ve kterém uvedl, že žadatel má možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve lhůtě do 10 dnů ode dne doručení tohoto vyrozumění.
8. Dne 3. 11. 2017 byl žadatel podle protokolu č. j. OAM-14227/PP-2016 seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí jmenovanými v protokolu, který podepsal a uvedl, že se k nim vyjádří „*písemně do 30 dnů*“.
9. Dne 1. 3. 2018 byla prvostupňovému orgánu doručena nájemní smlouva žadatele ze dne 21. 2. 2018, dne 4. 4. 2018 byly prvostupňovému orgánu doručeny doklady o zdravotním pojištění žadatele. Dne 19. 6. 2018 žadatel požádal prvostupňový orgán o urychlení vydání rozhodnutí.
10. Dne 17. 8. 2018 pod č. j. OAM-14227-38/PP-2016 prvostupňový orgán zamítl žadateli žádost, neboť žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v ustanovení § 15a ZPC a povolení k přechodnému pobytu na území České republiky se

nevydává. V odůvodnění uvedl, že žadatel nemůže být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a ZPC, neboť není manželem občana Evropské unie, není rodičem občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, a žadatel ani není mladší věku 21 let. S odkazem na protokol o výsledku žadatele i výpovědi matky nebylo prokázáno, že žadatel je z důvodů uspokojování základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem EU nebo jeho manželem, současně před vstupem na území nežil s občanem EU ve společné domácnosti. Nebylo ani prokázáno, že by byl finančně závislý na občanu EU. Též nebylo doloženo, že by zdravotní stav žadatele byl natolik vážný, že by se sám o sebe nemohl postarat. Vztah matky a syna nelze podřadit vztahu manželskému podle § 15a odst. 2 písm. b) ZPC. Proti tomuto rozhodnutí žadatel brojil odvoláním, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

11. V napadeném rozhodnutí ze dne 2. 11. 2018 č. j. MV-4116700-4/SO-2018 žalovaný zamítl odvolání žadatele a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu, s nímž se ztotožnil. V odůvodnění doplnil, že ZPC za rodinného příslušníka občana Evropské unie nepovažuje všechny osoby, které mají příbuzenský či rodinný vztah s občanem Evropské unie, ale pouze ty osoby, které jsou uvedené v § 15a ZPC. Na postavení žadatele jako rodinného příslušníka občana Evropské unie bez dalšího nemá vliv skutečnost, že je synem občanky Evropské unie. Žadatel v řízení nedoložil skutečnosti, které by opravňovaly považovat ho podle § 15a ZPC za rodinného příslušníka občana Evropské unie, ani není neschopný se o sebe sám postarat. Takové skutečnosti žadatel ani na výzvu neosvědčil. Ze spisu nevyplývá, že by se prvostupňový orgán choval k žadateli nikoli zdvořile. Současně žádné tvrzené porušení § 2 až § 4 správního řádu nebylo zjištěno. Žadateli bylo umožněno se ve věci vyjádřit, jak vyplývá z protokolu ze dne 3. 11. 2017. Pokud následně sám doložil další podklady, s nimiž nebyl poté samostatně seznámen, nebyla tím zkrácena jeho práva.
12. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou. Námitky v ní uplatněné lze rozdělit do těchto žalobních bodů.
13. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož nebyl přesně zjištěn skutečný stav věci, ani opatřeny úplné důkazy, tudíž nemohly být správně posouzeny skutkové a právní otázky, provedené důkazy byly hodnoceny nesprávně a bez vzájemných souvislostí, v rozporu s § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“).
14. *Ve druhém žalobním bodu* podle žalobce bylo porušeno právo na spravedlivý proces, jelikož před vydáním rozhodnutí neměl možnost se vyjádřit k podkladům a uvést důkazy ve svůj prospěch podle § 36 odst. 3 správního řádu i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Současně tím byla porušena povinnost chovat se k dotčeným osobám zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc podle § 4 správního řádu.
15. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Uvádí, že žalobce v žalobě uplatňuje námitky obdobné jako v odvolání, s nimi se přezkoumatelným způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí, které splňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný uvedl, z jakých důvodů námitky považoval za mylné či nerozhodné, a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Podle žalovaného v předmětném řízení nedošlo k porušení § 2, § 3, ani § 4 správního řádu. O žádosti žalobce bylo rozhodováno podle podkladů doložených žalobcem, prokázání splnění podmínky podle § 15a ZPC bylo na žalobci. Žalobce nekonkretizuje porušení správního řádu ze strany správních orgánů, ani netvrdí, jakým

konkrétním postupem či jednáním správního orgánu mělo dojít k porušení uvedených ustanovení. Uplatněná námitka je zcela obecná. Nedůvodná je námitka o porušení § 36 odst. 3 správního řádu, žalobce měl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dne 3. 11. 2017. Za porušení tohoto ustanovení nelze považovat skutečnost, že nebyl vyzooměn o možnosti seznámit se s podklady, které sám v řízení doložil (nájemní smlouva, pojistná smlouva a žádost o urychlení řízení), neboť jejich obsah mu byl znám. Listiny o správním vyhoštění, které do spisu založil prvostupňový orgán, nebyly podkladem pro vydání rozhodnutí prvostupňového orgánu, který z nich při svém rozhodování nevycházel. V daném případě proto nebylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces.

16. K nařízenému jednání na den 26. 10. 2021, jehož ústní projednání a rozhodnutí věci požadoval žalobce, se žalobce bez jakékoliv omluvy nedostavil, ačkoli byl řádně a včas předvolán; žalovaný se z jednání předem řádně a včas omluvil. Tato skutečnost nebránila soudu, aby věc projednal a rozhodl podle § 49 odst. 12 s. ř. s., jelikož žalobce v žalobě nepožadoval provedení žádného důkazu, současně nikdo z účastníků nepožadoval, aby soud nařízené jednání odročil.
17. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Shledal, že žalobě nelze vyhovět.
18. *K prvnímu žalobnímu bodu lze předně uvést, že strany nespouj, že žalobce je synem M. V. P., která je držitelkou maďarského cestovního pasu. Rovněž nespouj, že jmenovaná jako matka žalobce je občankou Evropské unie. Stěžejní otázkou sporu je, zda žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle ZPC, který za rodinného příslušníka občana Evropské unie nepovažuje všechny osoby, které mají příbuzenský či rodinný vztah s občanem Evropské unie, nýbrž pouze osoby uvedené v § 15a ZPC.*
19. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
20. *Podle § 87b odst. 1 ZPC rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce. Podle odst. 2 věta první tohoto ustanovení o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník občana Evropské unie uvedený v odstavci 1 povinen požádat ministerstvo ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. Podle odst. 3 tohoto ustanovení k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je žadatel povinen předložit a) náležitosti uvedené v § 87a odst. 2, b) doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a c) doklad o pobytu občana Evropské unie na území; to neplatí, pokud bylo občanu Evropské unie vydáno potvrzení o přechodném pobytu na území nebo povolení k trvalému pobytu nebo jde-li o rodinného příslušníka občana České republiky, který je přihlášen k trvalému pobytu na území.*
21. *Podle § 15a odst. 1 ZPC rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečije, c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve*

státě, ve kterém měl povolen pobyt. Podle odst. 2 tohoto ustanovení za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti, 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo 3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

22. Podle § 2 odst. 1 správního řádu *správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.*
23. Podle § 3 odst. 1 správního řádu § 3 *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
24. K námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro nepřesně zjištěný skutečný stav věci, neopatření úplných důkazů, nesprávné hodnocení skutkových a právních otázek bez vzájemných souvislostí, v rozporu s § 2 a § 3 správního řádu soud uvádí, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen nekonkrétním odkazem na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby.
25. K takto obecně uplatněným námitkám lze rovněž obecně v dané věci odkázat na prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí, které se dopadem ZPC na osobu žalobce podrobně zabývaly.
26. Otázkou, zda žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. a) až c) ZPC se prvostupňový orgán zabýval v sedmém odstavci na str. 5 rozhodnutí a žalovaný ve čtvrtém odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí. Oba správní orgány konstatovaly, že žalobce není manželem své matky, není rodičem dítěte mladšího 21 let a sám není dítětem mladším 21 let.

27. Otázkou, zda žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. d) ZPC se prvostupňový orgán zabýval v posledním odstavci na str. 5 rozhodnutí a žalovaný ve čtvrtém odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí. Oba správní orgány uvedly, že žalobce neprokázal závislost na matce ani otci při uspokojování svých základních potřeb výživy nebo jiné nutné péči, a poukázaly na výpovědi žalobce a jeho matky podle protokolů, oba ze dne 10. 8. 2017, z nichž vyplývá, že žalobce se živí brigádně a má vlastní příjem.
28. Otázkou, zda žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 2 písm. a) ZPC se prvostupňový orgán zabýval v prvních třech odstavcích na str. 6 rozhodnutí a žalovaný ve čtvrtém odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí. Oba správní orgány uvedly, že žalobce nedoložil, že v zemi původu žil bezprostředně před příchodem na území ČR s matkou ve společné domácnosti, neboť z výpovědi žalobce a jeho matky vyplývá, že žil v domovské zemi s babičkou a dědečkem, mezitím matka žila na území ČR. Žádnou finanční závislost žalobce na matce nedoložil, nýbrž že se dokáže sám o sebe postarat bez osobní péče matky.
29. Otázkou, zda žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 2 písm. b) ZPC se prvostupňový orgán zabýval ve čtvrtém a pátém odstavci na str. 6 rozhodnutí a prvních třech odstavcích na str. 7 rozhodnutí a žalovaný ve čtvrtém odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí. Oba správní orgány se zejména vyjádřily, že žalobce s matkou nemá manželský, resp. partnerský vztah. Dospěly k závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a ZPC. S jejich úvahami se soud ztotožňuje a na odůvodnění správních orgánů odkazuje. Připomíná, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí posuzovat jako celek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47).
30. Soud tedy v míře obecnosti korespondující odkazu žalobce na porušení jednotlivých ustanovení ZPC poukazuje na str. 5 až 7 prvostupňového rozhodnutí a rovněž na str. 4 až 8 napadeného rozhodnutí, kde správní orgány adekvátně hodnotily zjištěný skutkový stav. Soud z obsahu správního spisu včetně obsahu rozhodnutí obou stupňů správních orgánů neshledal, že by absentovala rozhodná skutková zjištění či že by jejich hodnocení bylo v rozporu se zákonnou úpravou vztahující se k posuzované věci. Tento přístup ostatně zaujal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2016 č. j. 1 Azs 240/2015-37, v němž uvedl, že *„Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně upozorňuje na skutečnost, že obecně formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke krácení práv stěžovatele, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/1996 Sb. NSS). Obdobně rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, konstatoval, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se účastníkovi u soudu dostane.“* Městský soud se proto obecně předestřenými námitkami nemohl blíže zabývat a s ohledem na shora uvedené je neshledal ani důvodnými.
31. Soud považuje za vhodné upozornit, že předmětné správní řízení nebylo zahájeno z úřední moci, nýbrž na žádost žalobce. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoli na správním orgánu, platí to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (viz např. rozsudky ze dne 12. 3.

2015 č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 4. 11. 2015 č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016 č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016 č. j. 7 Azs 99/2016-36, nebo ze dne 15. 11. 2017 č. j. 8 Azs 111/2017-36). Z uvedené judikatury rovněž vyplývá, že pokud zůstane žadatel v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost k jeho tíži. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019 č. j. 9 Azs 66/2018-58, v němž je k povinnosti žadatele poskytnout potřebnou součinnost uvedeno, že v „řízení o žádosti je tato povinnost ještě silnější, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.“ Žadatel, který má zájem na tom, aby bylo jeho žádosti vyhověno, proto musí být v řízení o žádosti aktivní, což mimo jiné znamená předkládat relevantní doklady, které mu ukládá ZPC. Pokud tak nekoná, pak to pro něj může mít negativní následky, které si však způsobuje sám vlastní liknavou činností.

32. V souzené věci žalobce k žádosti nedoložil, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a ZPC, proto ho prvostupňový orgán vyzval dne 27. 10. 2016, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy, odstranil vady žádosti, přičemž ho zároveň poučil o negativních následcích nedoložení požadovaných náležitostí žádosti spočívajících mimo jiné v zamítnutí žádosti, pokud žadatelem doložené doklady nebudou splňovat zákonem stanovené požadavky. Jak městský soud ověřil ze správního spisu, žalobce zákonem požadovaný doklad, byť k doložení byl vyzván, nepředložil. Správní orgány proto při zjišťování tvrzeného skutkového stavu nepochybily, musely vycházet z podkladů, které měly od žalobce k dispozici. Nelze tak přistoupit na argumentaci žalobce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady, jelikož v souladu s ustálenou judikaturou nelze po správním orgánu v řízení o žádosti požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti. Takováto procesní aktivita patří žadateli a nedoložení důkazního břemene mu jde k tíži.
33. Na základě shora uvedených skutečností nemůže obstát ani námitka žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Vzhledem k nedoložení dokladů ze strany žalobce totiž správní orgán prvního stupně neměl prostor pro vyhovění žádosti žalobce. Z podstaty věci tudíž nemohl porušit základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 či § 3 správního řádu. Takový postup správních orgánů shledává soud souladným se zákonem, žádnou nezákonnost nezjistil. Námitky prvního žalobního bodu nejsou důvodné.
34. S námitkami druhého žalobního bodu o porušení fair procesu se soud se žalobcem netotožnil. Dne 3. 11. 2017 byl žadatel podle protokolu č. j. OAM-14227/PP-2016 seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí jmenovanými v protokolu, který podepsal a ačkoli uvedl, že se k podkladům vyjádří „písemně do 30 dnů“, nevyjádřil se. Až dne 1. 3. 2018 byla prvostupňovému orgánu doručena nájemní smlouva žalobce ze dne 21. 2. 2018 a dne 4. 4. 2018 byly prvostupňovému orgánu doručeny doklady o zdravotním pojištění žalobce. Jelikož tyto podklady do spisu byly dodány ze strany žalobce, který si jich byl vědom, nebyl neseznámením s nimi zkrácen na svých právech. Pro úplnost soud uvádí, že listiny týkající se správního vyhoštění nebyly podkladem pro rozhodnutí prvostupňového orgánu ani napadeného rozhodnutí, nebyl proto důvod v předmětném řízení s nimi žalobce seznamovat, ve spisu v předmětném řízení byly nadbytečné. Takovéto dílčí pochybení prvostupňového orgánu nezakládá porušení práva na spravedlivý proces (§ 36

odst. 3 správního řádu či čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Obdobně k věci uvádí žalovaný na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí.

35. Žalobce dále dovozuje, že uvedeným jednáním správní orgány porušily ust. § 4 správního řádu.
36. Podle § 4 odst. 1 správního řádu *veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.*
37. K takto obecně koncipované námitce soud odkazuje na výše vysvětlenou zásadu dispozitivnosti, a doplňuje, že žalobce netvrdí ani nedokládá, čím konkrétním správní orgány porušily povinnost chovat se k žalobci nikoli zdvořile a nevyšly mu vstříc. Z obsahu spisu soud namítané porušení požadavků na pravidla slušného chování a etické principy výkonu veřejné správy nezjistil. Soud ze spisu ani nezjistil, že by byl v obecné rovině porušen vnitřní předpis, který upravuje chování úředníka daného správního orgánu, že by došlo k porušení zásady služby veřejnosti, že by žalobce byl dotčen vadným procesním řízením, neboť byl poučen zejména navrhopvat důkazy. Námitky druhého žalobního bodu nejsou důvodné.
38. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2021

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu